Enoh

Enoh

„Şi Enoh a trăit şaizeci şi cinci de ani şi a născut pe Metusala. Şi, după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; şi a născut fii şi fiice. Şi toate zilele lui Enoh au fost trei sute şaizeci şi cinci de ani. Şi Enoh a umblat cu Dumnezeu; şi nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat". (Geneza 5.21-24)

„Şi Enoh, al şaptelea de la Adam, a profeţit şi el cu privire la aceştia, spunând: «Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţii ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toii cei neevlavioşi dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, şi de toate cuvintele aspre pe care păcătoşii neevlavioşi le-au vorbit împotriva Lui» " (Iuda 14, 15)

A existat în vechime un om numit Enoh. Viaţa lui s-a rezumat la două fapte: „a umblat cu Dumnezeu" şi nu a mai fost, „pentru că Dumnezeu îl mutase ".

Lumea în mijlocul căreia a trăit Enoh era o lume întunecată. Marea familie omenească din timpul său „mergea pe calea lui Cain" care l-a omorât pe fratele său; apoi, fiind izgonit de la faţa lui Dumnezeu, a organizat lumea aşa cum o vedem astăzi. În momentul căderii primului om, când Eva şi-a plecat urechea la cuvintele şarpelui, atunci pofta cărnii, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii (Geneza 3.6; Ioan 2.16) şi-au ales îndată locuinţa aici. Astfel s-a format lumea ca principii de viaţă. Fiind exclus din prezenţa lui Dumnezeu, Cain a organizat lumea, construind primul oraş şi unind astfel pe oameni în societate prin „binefacerile bogăţiilor, ale industriei, ale artelor şi ale plăcerilor (Geneza 4.17-22). Acest oraş a avut, fără îndoială, religia lui, deoarece Cain era - în felul său - un om religios (Geneza 4.3). Însă ce diferenţă este între acea lume şi lumea actuală, dacă astăzi lumea se manifestă în totul cu vrăjmaşe a lui Dumnezeu prin omorârea şi respingerea nu a lui Abel, ci a însuşi Fiului lui Dumnezeu?

În timpul lui Enoh, sute de ani după omorârea lui Abel, răul s-a înmulţit considerabil pe pământ. Omnenii au devenit nelegiuiţi, dispreţuindu-L pe Dumnezeu în mod făţiş, iar cuvintele şi faptele lor aveau această amprentă (Iuda 15).

Încă câteva secole, şi pământul „stricat şi plin de sâlnicie" (Geneza 6.11), va fi „copt" pentru judecată. Istoria omului a avut fazele ei până la potop şi va parcurge încă altele de la potop până la judecata finală prin foc.

Familia lui Cain - distrusă altădată - trăieşte acum din nou în trăsăturile sale morale, de la crucea Domnului Hristos încoace. Este împotrivirea deschisă a unei Creştinătăţi apostate, faţă de Persoana Domnului Hristos. Potrivit epistolei lui Iuda, aceasta are trei etape succesive:

- drumul lui Cain,- rătăcirea Iui Balaam- răscoala Iui Core.

În mijlocul ruinării familiei lui Cain, Dumnezeu îi asigură Evei - în persoana lui Set - o altă sămânţă în locul dreptului Abel pe care îl omorâse Cain (Geneza 1.25): Set devine capul unei noi seminţii, pe care Dumnezeu o leagă nu de Cain, ci de Abel. Cain era rău (1 Ioan 3.12), familia lui devenise „sămânţa şarpelui" (Geneza 3.15), dar - Dumnezeu să fie lăudat - moartea lui Abel, ca şi mai târziu aceea a Domnului Hristos, a adus roade; a fost atunci şi este şi astăzi în lume o familie a Iui Dumnezeu creată şi păstrată de El însuşi.

Iată câteva trăsături morale ale familiei lui Set: ni se spune că i s-a născut un fiu pe care l-a numit cu numele său, Enos (om muritor): Geneza 4.26. Numind astfel pe primul său fîu, el a recunoscut că judecata lui Dumnezeu apasă asupra oricărui om şi că moartea, rod al păcatului, i se cuvine. Cain se acomodează cu această judecată şi face tot ce poate ca s-o uite, în timp ce Set o proclamă. A te recunoaşte un păcătos pierdut, acesta este primul pas al credinţei.

Mai este o a doua trăsătură a familiei lui Set: „Atunci au început să cheme numele Domnului". A invoca numele Domnului presupune întâi credinţă. „Cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? " (Romani 10.14); a chema Numele Domnului înseamnă mai întâi să găseşti mântuirea prin credinţă, cu binecuvântările infinite pe care le presupune acest termen: „Oricine va chema numele Domnului va fi mântuit" (Romani 10.13). Dar când am primit mântuirea, atunci chem Numele Domnului, ca să-L ador. Este ceea ce înseamnă acest cuvânt: „Atunci au început să cheme Numele Domnului".

De atunci înainte au fost pe pământ adoratori adevăraţi ai lui Dumnezeu. De atunci, în Vechiul Testament toţi oamenii de credinţă au chemat numele Domnului. Avraam a construit un altar la Betel şi a chemat Numele Domnului (Geneza 12.8). David a construit un altar pe muntele Moria şi a chemat Numele Domnului (1 Împăraţi 18). Şi exemplele s-ar putea înmulţi...

A invoca pe Domnul înseamnă să-L adori şi, cum vedem în aceste rânduri, adorarea se leagă cu sacrificiul. Pentru că Mielul a fost jertfit, noi am fost făcuţi sacrificatori pentru Dumnezeul nostru. Mielul înjunghiat este El însuşi subiectul adorării noastre înaintea lui Dumnezeu. „Noi avem im altar ... să oferim deci prin el, fără încetare, lui Dumnezeu o jertfă de laudă" (Evrei 13.10, 15).

Acestea sunt cele două trăsături după care se recunoaşte familia lui Set. Nu este vorba că toţi oamenii care s-au născut din acest om al credinţei şi din descendenţii săi au fost mântuiţi, căci casa credinţei se reduce în momentul potopului la opt persoane; dar în această descendenţă, relaţiile cu Dumnezeu erau recunoscute. Cu toate acestea, cum am spus, moartea, teribila consecinţă a păcatului, exista. Cuvintele: „Şi a murit" răsună ca un refren funebru în tot lungul acestui capitol. Lameh a murit cinci ani înainte de potop, ca şi cum Domnul voise să-i retragă pe ai Săi la El înainte de marele cataclism. în familia lui Set s-a născut Enoh.

* * *

Să luăm acum în consideraţie cele două caractere ale lui Enoh, menţionate la început:

1. Primul este că el umbla cu Dumnezeu. Principiul umblării sale a fost credinţa, pentru că „fără credinţă este cu neputinţă să-I fim plăcuţi lui Dumnezeu" (Evrei 11.6) sau să umblăm cu El. Totul depinde de credinţă. Ea este temelia mântuirii noastre, ca şi a comportării noastre. Lumea, în eroarea sa gravă, îşi imaginează că va putea să fie mântuită şi să umble fără credinţă, ea, Care nu este decât un mort în ochii lui

Dumnezeu. Cel mai mic suflu de credinţă i-ar da viaţă şi putere. Aceste cuvinte: „Scoală-te, ia-ţi patul şi umblă!" (Marcu 2.9), rămân expresia rezultatului imediat al credinţei.

Dar Enoh a făcut mai mult decât să meargă: el umbla cu Dumnezeu. Înainte de a ne da seama ce semnifică expresia „a umbla cu Dumnezeu", să remarcăm faptul că este cu totul altceva decât „Dumnezeu umblând cu noi". Primul este rodul credinţei şi al fidelităţii, al doilea este rodul mântuirii.

Abia a fost Israel răscumpărat din Egipt, că Domnul a şi pornit să meargă cu el. În nor şi cortul întâlnirii, Dumnezeu Se asociază călătoriilor unui popor care a găsit har înaintea ochilor Săi şi pe care 1-a făcut potrivit pentru prezenţa Sa. El dovedeşte astfel perfecţiunea lucrării Sale pentru ei (Exod 33.16; Levitic 26.11-13; Deuteronom 20.4; 31.6).

Abia a fost lucrarea de mântuire desăvârşită la cruce şi pecetluită prin înviere, că Domnul a mers împreună cu ucenicii spre Emaus (Luca 24,15). El li se asociază, pentru că i-a făcut potriviţi să-I fie însoţitori. Sigur, aceşti ucenici nu străluceau nici printr-o mare credinţă, nici prin inteligenţă; drumul lor însuşi îi îndepărta de Ierusalim, dar Domnul Isus poate să meargă cu ei atunci când ei nu sunt deloc calificaţi ca să meargă cu El.

Să nu ne îndoim niciodată de acest adevăr! Ceea ce este Dumnezeu pentru noi şi ce ne-a făcut El pentru Sine, aceasta este sursa siguranţei noastre. Noi, nu ne bucurăm de prezenţa Sa, decât în măsura credincioşiei noastre, dar niciodată Cel care ne-a făcut plăcuţi în Preaiubitul Său nu-Şi întoarce faţa de la noi.

A merge cu Dumnezeu, aceasta este cu totul altceva. Pentru ca să merg cu cineva, trebuie să fim împreună. Enoh, deşi era pe pământ, mergea împreună cu Dumnezeu acolo unde Se afla Dumnezeu. El trăia o viaţă cerească, în afara tuturor principiilor care constituie umblarea oamenilor. Comportarea lui pe pământ era caracterizată de principii pe care le-a extras din comuniunea lui cu Dumnezeul din cer, o comuniune nedespărţită de mersul cu Dumnezeu.

„Merg doi oameni împreună fără să fie învoiţi? " (Amos 3.3). Este şi între noi şi Dumnezeu înţelegere de gânduri, de comportare şi de scop atunci când umblăm cu El?

Consecinţa imediată a umblării cu Dumnezeu este să reproducem aici, jos, caracterul divin şi principiile cereşti. Un singur om a făcut aceasta într-o mod perfect şi mersul Lui rămâne modelul absolut pentru noi; dar, având aceeaşi viaţă, aceeaşi dragoste, acelaşi Duh, noi putem fi o copie, mai mult sau mai puţin asemănătoare, a acestui model.

Pentru a merge cu Dumnezeu, trebuie ca inima mea să aibă un subiect, pe Dumnezeu însuşi, aşa cum S-a revelat în Domnul Hristos. Umblând cu Dumnezeu, eu sunt ocupat cu Domnul Hristos aşa cum El este în cer şi reproduc, prin conduita mea aici jos, acest subiect ceresc, în poziţia pe care a ocupat-o ca Om în această lume.

Aceste caractere ale Domnului Hristos-Om, cum să le enumerăm? Toată viaţa Sa, fiecare cuvânt al Său, fiecare pas, toate actele Sale ni le arată, pentru că „El umbla din loc în loc, făcând bine" (Fapte 10.38). Psalmul 16 ne descrie această manifestare a vieţii divine în El, în drumul serviciului Său; El umbla cu Dumnezeu într-o sfinţenie perfectă, fără nici un alt subiect decât El: încrederea, dependenţa, umilinţa, găsirea plăcerii în cei care-I plac lui Dumnezeu, despărţirea absolută de orice rău, căutarea părţii Sale numai în Dumnezeu, deplina satisfacţie în partea care i- a revenit, lauda, siguranţa, speranţa, bucuria anticipată a gloriei! Să citim şi Psalmul 17: este drumul nu al unui sfânt, ci al „Celui Drept": dreptatea în cuvinte, dreptatea în inimă, dreptatea în umblare (versetele 1 -5)!

Nu este un lucru minunat? S-a găsit un om, „tovarăş al lui Dumnezeu", om ai Cărui tovarăşi am devenit noi, şi care a umblat într-un mod perfect cu Dumnezeu. Să citim evangheliile, adorând urmele paşilor acestui Om. Îl vedem că nu-Şi desminte niciodată expresia dragostei sale inepuizabile; toate actele sale sunt dragoste. Chiar atunci când anunţă judecata, simţim în El o dragoste care suferă: „Adevărat vă spun, toate aceste lucruri vor veni peste generaţia aceasta. Ierusalime, Ierusalime, cetate care omoară pe profeţi şi ucide cu pietre pe cei trimişi la ea! De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum îşi adună o găină puii sub aripile sale şi n-aţi vrut!" (Matei 23.37).

El a realizat acest cuvânt al lui Dumnezeu către om; ..... Ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" (Mica 6.8). Şi acest alt cuvânt: „Legea adevărului era în gura lui şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace şi în neprihănire şi pe mulţi i-a abătut de la rău" (Mal. 2.6).

O, preaiubit Mântuitor, Model neimitat! Am putea noi să mergem pe urmele Tale, să urmăm modelul Lui Dumnezeu ca nişte copii preaiubiţi şi să umblăm în dragoste, cum ne-ai iubit Tu? Luând exemplul acestui divin Model, să fim oameni de credinţă care umblă cu Dumnezeu, ca un Noe (Geneza 6.8), un Moise, un David, un Pavel şi ca atâţia credincioşi a căror mărturie a fost atât de răsunătoare; şi mai mult încă - căci aceasta se potriveşte infirmităţii noastre— ca atâţia mii de credincioşi, servitori, femei şi bărbaţi, fară istorie, necunoscuţi de lume, trăind viaţa de „om ascuns al inimii" (1 Petru 3.4) şi care, ca şi Enoh, umblau smeriţi cu Dumnezeul lor!

Enoh a umblat cu Dumnezeu 300 de ani. Timp de trei secole, caracterul lui de străin ceresc nu s-a dezminţit. Străin eşti întotdeauna când aduci principii divine în mijlocul oamenilor.

Domnul Isus — nou-născut - a fost un străin în locul de găzduire; ca adult, n-a avut un loc unde să-Şi odihnească capul; fariseii spun despre El: „nimeni nu ştie de unde este" (Ioan 7.27); poporul: „nu este El Fiul tâmplarului?" (Matei 13.55). La ceasul solemn, când toată gloria lui Dumnezeu s-a manifestat în sacrificiul Său, ei Spun: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!" (Matei 27.40). Cariera Sa de treizeci şi ceva de ani este de o durată morală infinită, mult mai completă decât cei trei sute de ani ai lui Enoh, pentru că însuşi Dumnezeu, Dumnezeu făcut Om, este Cel care a împlinit-o.

Dar ce subiect de umilinţă pentru noi să vedem chiar un Enoh care nu se dezminte timp de trei secole! Noi umblăm cu Dumnezeu o zi, da, deseori o singură zi, şi a doua zi am pierdut din vedere obiectivul nostru, am uitat că suntem din cer!

Aţi observat, fară îndoială, că în Evrei 11.5 înlocuieşte exprimarea din Geneza, „umbla cu Dumnezeu" prin „a plăcut lui Dumnezeu". De altfel, aceşti doi termeni sunt nedespărţiţi, cum se vede în Coloseni 1.10: „Pentru a umbla într-un fel demn de Domnul, pentru a-I fi plăcuţi în toate privinţele". Cum să nu-I plăcem lui Dumnezeu, dacă mergem pe urmele Domnului Hristos? El poate să-şi pună plăcerea şi în noi, cărora ne-a dat „credinţa şi o natură capabilă de a-L iubi şi a-L servi. „Fără credinţă, nu putem să-I fim plăcuţi" (Evrei 11.6),

Prin credinţă Enoh se apropie de Dumnezeul nevăzut, realizează prezenţa Sa şi umblă cu El, privind la viitor pentru răsplătire. Observăm nu numai că el i-a plăcut lui Dumnezeu, dar că, înainte de ridicare lui la cer, „a primit mărturia că a plăcut lui Dumnezeu" (Evrei 11.5). Ridicarea lui la cer nu a fost această mărturie; el n-a spus nici că Dumnezeu i-a dat o mărturie strălucită în faţa lumii, aceasta fiind rezervată pentru o zi viitoare; dar el a primit mărturia că i-a fost plăcut lui Dumnezeu ca şi Abel care era drept. Aceasta era destul pentru un suflet credincios. Ce importanţă are pentru el faptul că lumea nu-1 cunoaşte, dacă Dumnezeu îl recunoaşte. El păstrează în inima lui preţioasa mărturie a unei favori care este consecinţa credincioşiei sale. „Dacă cineva mă iubeşte", spune Domnul, „va păzi cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi; şi Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el" (Ioan 14.23). „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă şi-i voi da o piatră albă şi pe piatră un nume nou scris, pe care nimeni nu-l ştie, decât cel care-l primeşte" (Apocalipsa 2.17). -

Dar Enoh n-a primit numai mărturia; el a şi dat mărturie. Viaţa sa întreagă de străin ceresc era deja, fără îndoială, o mărturie tăcută în mijlocul lumii, dar, înainte de a fi ridicat, a dat o mărturie publică Domnului în care a crezut. Enoh, prieten al lui Dumnezeu ca şi Avraam, a devenit depozitarul gândurilor ascunse ale Domnului. El a fost mesagerul a ceea ce i s-a încredinţat, proclamând în faţa lumii şi fiind astfel cel dintâi dintre profeţi.

„Iată, a venit Domnul în mijlocul sfintelor Sale miliarde ..." (Iuda 14-16). Ca şi pentru toţi profeţii, Domnul este, înainte de toate, subiectul profeţiei Sale. Enoh arată că Domnul Său este pe punctul de a-Şi revendică drepturile Sale necunoscute şi de a veni în glorie pentru a executa judecata. Care va fi atunci soarta celor ai Săi? Ei vor veni cu El. Aceasta este speranţa acestui om de credinţă. El a primit o descoperire — care fără a fi misterul venirii Domnului ca să-i ridice pe sfinţi, mister rezervat Adunării - face parte din aceasta. „Iată, Domnul a venit în mijlocul miliardelor Sale de sfinţi, pentru a executa judecata ... ". Şi astfel, în 1 Tesaloniceni 4.14, înainte de a vorbi de ridicarea sfinţilor, apostolul spune: „Dacă credem că Domnul Isus a murit şi a înviat, tot astfel, cu El, Dumnezeu va aduce pe cei care au adormit în Domnul Hristos".

S-ar putea obiecta că miliardele de sfinţi sunt numai îngeri, ca în versetul: „Descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Sale într-o flacără de: foc, dând răzbunare peste cei care nu-L cunosc" (2 Tesaloniceni 1.7, 8) sau poate şi în acest alt loc: „Domnul a venit din Sinai... şi a ieşit din mijlocul zecilor de mii de sfinţi" (Deuteronom 33.2). Dar, fără să-i excludem pe îngeri, alte texte din Vechiul Testament şi din Noul Testament ne arată cine sunt aceia care-L însoţesc pe Domnul la apariţia Sa. „Şi atunci va veni Domnul Dumnezeul Meu şi toţi sfinţii împreună cu El" (Zaharia 14.5). „La venirea Domnului nostru Isus, cu toţi sfinţii Săi" (1 Tesaloniceni 3.13). „Şi oştile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subţire, alb şi curat... pentru că inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor" (Apocalipsa 19.14, 8). Deci cei care-L însoţesc sunt sfinţii (în ziua în care va fi revelat cu îngerii puterii Sale): „glorificat în sfinţii Săi şi admirat în toţi cei care vor fi crezut" (2 Tesaloniceni 1.10).

Aşa a fost mărturia pe care Enoh a dat-o Domnului şi şi-a afirmat public speranţa sa; dar în acelaşi timp anunţa judecata care atârnă deasupra lumii. Profeţia sa a avut oare în vedere numai pe oamenii din timpul său?

Nu; Cuvântul are grijă să ne facă să înţelegem contrariul; căci „ nici o profeţie nu se interpretează singură" (2 Petru 1.20) toate profeţiile se referă la un timp viitor. Şi ce ne spune acest cuvânt? „Şi Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam, a profetit despre aceştia, spunând ..." (Iuda 14).

Aceştia, cine sunt ei? Nelegiuiţii zilelor din urmă. „Aceştia", spune Iuda, „sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, ospătând împreună, fără teamă" (versetul 12). Aceştia sunt cârtitori (versetul 16). „Dar voi, preaiubiţilor, aminlili-vă cuvintele rostite mai înainte de Apostolul Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau că la sfârşitul timpului vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase; aceştia sunt cei care se despart, oameni naturali, neavând Duh" (v. 17-19).

Enoh, acest prim profet, în scurta lui profeţie, a depăşit revelaţia făcută tuturor profeţilor lui Israel. Pentru el, judecata nu este numai aceea a unui Israel viitor şi a naţiunilor viitoare, ci este a oamenilor din zilele noastre, depozitare ale adevărurilor lui Dumnezeu, oameni care s-au corupt şi care vor deveni creştinătatea apostată.

El anunţă o judecată generală asupra tuturor, dar distinge dintre ei pe cei mai vinovaţi, cei care au abandonat relaţiile cu Dumnezeu. „... Ca să facă judecată împotriva tuturor şi să dovedească pe toţi cei neevlavioşi, vinovaţi de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, şi de toate cele aspre, pe care păcătoşii neevlavioşi le-au vorbit împotriva lui" (versetul !5).

* * *

2. Cel dintâi fapt din viaţa lui Enoh a fost că „el umbla cu Dumnezeu", al doilea, că „a fost mutat..., pentru că Dumnezeu îl mutase". Aceste evenimente s-au legat în modul cel mai intim, cel mai strâns cu credinţa şi cu umblarea lui Enoh. Să reţinem această expresie: „Prin credinţă Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea" (Evrei 11.5).

Ne aşteptam mai curând să spună altfel: Prin credinţă el a fost plăcut lui Dumnezeu, apoi a fost ridicat. Dar nu! Ridicarea lui făcea parte din umblarea lui de credinţă. Umblarea sa avea acest scop, el tindea spre ridicarea lui, cu toate că - probabil - lui nu-i fusese revelat aceasta. Dar nu ştia el oare că Dumnezeu va veni în mijlocul miliardelor de sfinţi ai Săi? Era o realitate pentru sufletul său, care spune: „Iată, a venit Domnul" (Iuda 14).

El aştepta acest moment ca pe o actualitate; trăia în vederea preafericitei perspective; şi iată că deodată evenimentul vine să confirme credinţa. El este mutat ca să fie cu Domnul şi să vină din nou cu El. Viaţa sa aici jos a fost o viaţă cerească; ea a început în cer şi va continua în cer. Nu formau două părţi ale existenţei sale: una pământească şi alta cerească. Viaţa sa a adus cerul pe pământ!

O, fraţilor, ce umilinţă pentru noi numai să ne gândim la aceasta! Acest om al lui Dumnezeu era departe de a poseda întinderea revelaţiilor noastre, căci sfaturile eterne care erau rezervate pentru noi îi erau ascunse; el nu cunoscuse, ca noi, Cuvântul făcut Trup; el n-a văzut, nici n-a auzit, nici n-a pipăit ceea ce apostolii au văzut şi ne-au comunicat prin Duhul Sfânt. Şi totuşi, acest om a umblat timp de trei sute de ani spre un ţel şi spre Domnul, care reprezenta un scop pentru el. Şi a ajuns acolo fără slăbiciune sau oboseală. Dar noi, cărora Domnul ne-a spus: „Eu vin", noi, care credem, care ştim aceasta, ce facem? Poate Domnul să spună de noi ca de el: „Prin credinţă a fost mutat?" Cu ce ne trec zilele? Unde tinde activitatea noastră? Este oare Domnul scopul alergării noastre, farul strălucitor spre care conducem vasul nostru în mijlocul nopţii? Care nu ar fi mărturia noastră, dacă L-am aştepta înrealitate, căci această speranţă este izvorul întregii vieţi creştine!

Şi chiar dacă cel credincios ar trebui, ca şi alţi sfinţi, să treacă prin moarte, pentru el a muri sau a trăi n-ar trebui să reprezinte o diferenţă, decât că moartea este o binecuvântare, pentru că ea nu este o pierdere, ci un câştig. A trăi, pentru apostolul Pavel, însemna a trăi cu El şi

pentru El; a muri nu înseamnă oare acelaşi lucru: a trăi şi a muri cu El şi pentru El? Enoh nu a murit; „Enoh a fost mutat ca sa nu vadă moartea ".

El a fost cel dintâi martor al unei puteri care l-a scos (din punct de vedere moral) timp de trei secole din sfera morţii, pentru a se bucura de viaţă cu Dumnezeul Său şi care era capabil - în loc de a învia trupul său mort - să-l ducă viu afară din această sferă - dezbrăcându-l de tot ce era muritor. Pentru Enoh, primul, acest cuvânt s-a realizat: „Trebuie ca ce este muritor să fie îmbrăcat în nemurire" (1 Cor. 15.53).

Prin credinţă Enoh a scăpat de soarta oamenilor, care este de a muri o dată; tot prin credinţă a scăpat de judecata iminentă, care a atins curând lumea de atunci, şi a fost păzit de ceasul teribil care vine peste tot pământul locuit (Ap.3.10).

Soarta lui este imaginea noastră. El a fost calificat prin credinţa sa pentru a fi un model al sfinţilor, cu misterul nerevelat încă în Vechiul Testament.

Enoh „nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase". Atunci când dispăruse, unii l-au căutat ca şi mai târziu pe llie, dar nu l-au găsit. Lumea l-a pierdut pe Enoh. în timpul vieţii sale, nu s-au îngrijorat deloc de el. Odată dispărut, ar fî vrut, poate, să-1 cheme; era prea târziu!

Lumea nu îl va mai vedea niciodată pe Domnul Isus venind în har; tot astfel, nu-i va mai revedea pe aceia care i-au adus cu multă slăbiciune câteva ecouri ale harului Domnului Isus. Perfecţiunea caracterului Domnului Hristos prezent în mijlocul oamenilor a strălucit ca soarele asupra lumii, luminată în plină zi de frumuseţea divină.

S-ar fî putut gândi că în faţa harului perfect, lumea n-ar fi rămas indiferentă; s-ar fi găsit - fără îndoială - vreo atracţie. Da, lumea nu-L va revedea pe Domnul Hristos decât în judecată. Sfinţii, odată ridicaţi lângă Domnul lor, nu vor mai fî găsiţi.

De atunci nu va mai fi pentru lume până la judecata finală nici soare, nici făclie, nici frumuseţe, nici bunătate, nici odihnă, nici pace, nici sfinţenie, nici dreptate, nici dragoste, nici milă, nici nimic care are o savoare divină. Vai, vai! Ce le vă rămâne oamenilor? Puterea răului şi violenţă, ura şi blestemul, domnia a tot ce este împotriva oricărui principiu moral, corupţia în urâţenia ei hidoasă, chiar a celor care l-au iubit; nimic pentru consolare, nimic pentru alinare, nimic pentru a atrage inima, ci durerea şi neliniştea, o disperare fără margini, ca şi când cauţi moartea de mii de ori fară să poţi muri. Aceasta va fi pe pământ domnia nopţii, invadarea puterii întunericului.

Dar despre Enoh se spune: „Dumnezeu îl mutase". Prietenul lui Dumnezeu a putut în sfârşit să se bucure de plinătatea bucuriei feţei Sale. Acestui umil călător i-a fost dat dreptul să meargă să locuiască în glorie chiar înainte de a fi executată judecata aici, jos. Aceasta a fost pentru Enoh sfârşitul unei umblări creştine continue. Să putem şi noi să avem o asemenea viaţă, să umblăm ca Enoh şi să atingem ţelul, ca el!

clickbible.org